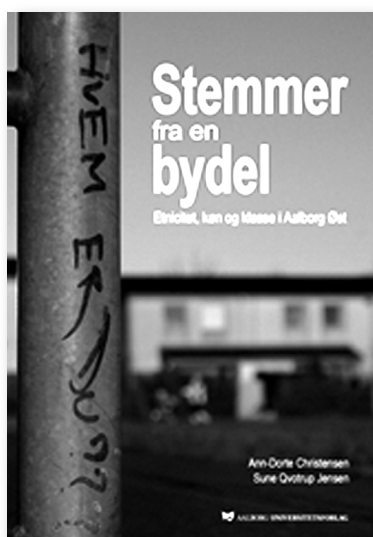

9220 AALBORG ØST — BYDEL, IKKE GHETTO

Anmeldelse af Benny Lihme

Ann-Dorte Christensen & Sune Qvotrup Jensen
(med bidrag af Stine Thidemann Faber og Jakob Skjøtt-Larsen):
Stemmer fra en bydel. Etnicitet, køn og klasse i Aalborg Øst.
Gennemillustreret med lokale fotos af Jan Brødslev Olsen m.fl.
Aalborg Universitetsforlag,
290 sider. kr. 250,- inkl.moms.

Titlen på denne forskningsbaserede bog fra Aalborg Øst, det mest multikulturelle område i Nordjylland, er næppe tilfældig. Selv om bydelen i folkemunde kaldes for "Bangladesh", og et område i bydelen i 2010 kom på politikernes ghettoliste, undgås den territoriale stigmatisering, som der følger med at være betegnet som ghetto. Det kan i det hele taget undre, at en bydel som Aalborg Øst, opført i 1960-70'erne i landligt opland og nu med ca. 20 pct. etniske minoriteter (kapitel 2 "Fra planetby til multikulturel bydel"), generelt opfattes som et indvanderområde i det nordjyske.

Selvfølgelig, alt er relativt og sammenlignet med procentdelen for Aalborg som sådan på 7,7 pct., kan bydelen forekomme "indvandrer-tæt", mens det ser anderledes ud, hvis man sammenligner med tallet for Nørrebro i København på 28 pct.

Uanset disse tal, det dominerende er jo, at etniske danskere er i suverænt overtal. Er der noget, der hedder "danskertætte områder"?

Forskerne betegner 9220's omdømme som et udtryk for en "stærk diskursiv etnificering". Begrundet ikke mindst i mediernes omtale af bydelen er den etniske dimension blevet tillagt langt større betydning end de knapt 20 pct. etniske minoriteter kan retfærdiggøre.

Team'et bag "Stemmer fra en bydel" knytter an til og videreudvikler den form for forskning i hverdagsliv, som bl.a. sociologen Birte Bech-Jørgensen har været med til at udvikle ved Aalborg Universitet (som nu også er i København med deres "Campus Copenhagen" i Sydhavnen). Der er ikke arbejdet ud fra én bestemt teori men indsamlet data ud fra fem forskellige parametre: tilhørsforhold/belonging, hverdagsliv og sociale skillelinjer, territorial stigma, intersektionalitet og lokalt medborgerskab/empow-

erment. Bemærkelsesværdigt i den forbindelse er det, at hverdagslivstilgangen kobles sammen med kategorierne køn, klasse og etnicitet som væsentlige rammer om borgernes liv.

Bogens konklusioner er i øvrigt baseret på et bredt anlagt materiale bestående af personlige interviews med 27 beboere og seks socialarbejdere, undersøgelser af de to foreninger Kvindernes Vækst og Borgerforum, statistiske data samt medieanalyser af avisartikler om bydelen.

Journalister vil muligvis være skuffet over undersøgelsens mangel på dramatiske fund og konklusioner: grundlæggende er beboerne glade for at bo i Aalborg Øst på trods af bydelens dårlige omdømme. De etniske minoriteter har en lige så høj grad af tilhørsforhold til bydelen som etniske danskere, og racisme er ikke et problem. Der leves fredeligt side om side, ikke mindst for børnenes vedkommende, og hverdagen fungerer, uden at det dog betyder en høj grad af interaktion mellem de forskellige grupper: Integrationen finder primært sted gennem skoler, institutioner og fritidsliv og i mindre grad gennem privat omgang i familierne: "Dette peger i retning af, at de lokale velfærdsinstitutioner har en integrerende funktion i hverdagen..." (s. 132)

Alt er imidlertid ikke den rene harmoni. Således genfindes det positive tilhørsforhold til lokalområdet ikke i et tilsvarende tilhørsforhold til det nationale fællesskab, hvor flere føler sig ekskluderede pga os-og-dem diskursens krænkende stigmatisering af muslimer: "Der er således en stor forskel på migranternes lokale og nationale tilhørsforhold." (s. 5)

Det overordnede fredfyldte billede fra Aalborg Øst betyder ikke, at der ikke er skillelinjer mellem bydelens borgere og kvarterer. Den mest markante

skillelinje viste sig at være forskellen mellem villa-kvartererne og det almennyttige boligbyggeri. Haver og havepasning viste sig at være en symbolsk grænsemarkør for, hvem der er respektabel, og hvem der ikke er respektabel; "som en markering af "etnisk" danske udtryksformer og som en investering, hvor det er vigtigt at fastholde en standard, der kan holde huspriserne oppe." (s. 125)

Med i den sociologiske bagage har Aalborg forskerne dels fransk-amerikanske Loïc Wacquant, dels svenske Ove Sernhede. De er dels inspireret af disses ghetto forskning, dels kritisk distancerende (for Sernhedes vedkommende pga en for "pessimistisk" forståelse af territorial stigmatisering baseret på undersøgelser af de svenske forstæder).

Sammenholdt med en sådan international ghetto forskning, konkluderes det for Aalborg Østs og Danmarks vedkommende, at der ikke er tale om ghettoer i sociologisk forstand. Hvilket er helt på linje med de udtalelser Loïc Wacquant for nylig, under et besøg i Danmark, fremkom med i Politiken, hvor han pillede den danske regerings ghetto-liste fuldstændig fra hinanden. I bogens sammenhæng er det lidt underligt, at forfatterne distancerer sig fra Wacquants definition på ghettoer, mens forfatterne forholder sig ukritisk til de danske politikeres ghetto liste (i et afsnit med overskriften "Er (dele) af Aalborg Øst en ghetto?"). Som verdens førende ghettoforsker ville Wacquant jo netop være enig med forsker kollegaerne i Aalborg.

Når det er sagt, må det samtidig hilses velkommen, at Aalborg forskerne ikke bare har lagt sig blindt i sporet af den internationale storby forskning. Men nuanceret og komplekst har fået fremhævet det særegne ved netop 9220 Aalborg Øst.